

OIKEUS MURHAAN

Caj C. Tavutlammi

OIKEUS MURHAAN

Caj C. Tavutlammi
OIKEUS MURHAAN

© 2020 Caj C. Tavutlammi
Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi
Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa
ISBN: 978-952-80-2551-1

1

Kuolinkellojen verkkainen kumahtelu kiiri kauas keväisessä iltapäivässä. Ensin löivät pienet kellot, vasta sitten suuremmat. Ohikulkija pysähtyi sammaloituneen kiviaidan viereen.

”Ahaa, vainaja on siis ollut nainen”, hän ajatteli ennen kuin jatkoi matkaansa.

Sisällä Hietaniemen hautausmaan kappelissa tunnelma oli jähmeä. Vain kourallinen ihmisiä, kaikki tummissa vaatteissa, kuunteli kellojen soittoa odotellessaan tilaisuuden alkamista. Ensimmäisen rivin oli vallannut yksinään noin 50-vuotias, kaljuuntunut, pönäkkä mies, joka selaili hajamielisenä virsikirjaa ohutsankaiset silmälasit nenällään. Hänen ilmeensä oli tilaisuuden luonteesta huolimatta ylimielinen ja röyhkeä. Miehen kasvoissa oli jotakin feminiinistä, jota hän koetti peittää yrmeällä ilmeellä kuitenkin onnistumatta siinä.

Toisessa rivissä hänen takanaan istui hauraan oloinen, lempeän ja ystävällisen näköinen nainen itkua tihrustaen. Keski-ikäinen, vaaleatukkainen, vanttera mies hänen vieressään koetti lohduttaa naista parhaansa mukaan, vaikka näytti olevan apea itsekin.

Tuoliriveissä käytävän toisella puolella istui jotakin eri ikäisiä ihmisiä, jotka kuiskuttelivat hiljaa keskenään, koska mitään ei tuntunut tapahtuvan.

Urut paukahtivat soimaan. Eturivin mieshenkilö säpsähti ja kaikki hiljenivät. Virren ja raamatunluvun jälkeen pastori Kaisa Kymäläinen astui esiin ja puheessaan muisteli vainajaa.

”Olemme kokoontuneet saattamaan iäisyyden lepoon rakasta sisartamme Bertha von Boijea, joka sai elää hyvän ja rikkaan elämän. Me kaikki muistamme Berthan alati hyväntahtoisena, lempeänä ja toisia auttavana. Hän oli esimerkillinen kristitty ja seurakuntamme kantavia voimia, ja hän toimi suurena hyvän tekijänä ympäristössään. Hänen pyytetön harras toiminta koitui suureksi siunaukseksi meille kaikille.”

Eturivissä istuva herra, joka oli asianajaja Aarto Kärkelä, haukotteli.

”Kuinka kauan tämä pelleily oikein kestää, minulla alkaa jo olla kiire”, hän mietti mielessään.

Toiset istuivat liikkumatta ja vakavina paikoillaan. Heille kyseessä oli harras toimitus; he olivat saattamassa iäisyyden matkalle joko sukulaistaan kuten vainajan veljenpoika Staffan Holm, pitkäaikaista emäntäänsä kuten vainajan taloudenhoitaja Sirpa Liimatta tai ystäväänsä kuten seurakuntasisar Mirjami Ollikka.

Surijoita ei ollut montaa, sillä Bertha von Boije oli papin sanoista huolimatta elänyt viimeiset vuotensa täysin eristäytyneenä elämää. Osasyynsä vaatimattomiin hautajaisiin oli myös asianajaja Aarto Kärkelällä, joka vainajan asianajajana oli järjestelyt hoitanut, ja kustannussyistä hän oli pitänyt osallistujamäärän niin pienenä kuin mahdollista. Samasta syystä hän ei ollut katsonut tarpeelliseksi järjestää

muistotilaisuutta; siunaustilaisuus kappelissa sai luvan riittää.

Viimeisen virren jälkeen Aarto Kärkelä huokaisi helpottuneena. Hän nousi rivakasti ylös, poistui kappelista ja ehti eteisaulaan, kun toisessa rivissä istunut vaaleatukkainen mies saavutti hänet. Mies tarttui häntä takaapäin hartioista, melkein riuhtaisi hänet kumoon ja läimäytti häntä raivokkaasti kasvoihin.

Lyöjä oli vainajan veljenpoika Staffan Holm. Paikkaan täysin sopimattomalla karskilla äänellä hän karjaisi samalla kun tarttui toisella kädellään asianajajaa takinkäänteestä.

”Sinä senkin roisto ja limanuljaska, et ikinä pääse nauttimaan voittonsi hedelmiä. Minä pidän huolen siitä, että joudut vielä helvettiin tekojesi takia. On kokonaan sinun valheittesi ja panettelujesi syytä, että täti jätti minut ilman perintöä, vaikka hän oli luvannut antaa minulle koko omaisuutensa.”

Yrmeä ilme Aarto Kärkelän kasvoilla hyytyi ja hän alkoi kimittää:

”Sinä et mahda enää mitään, tätisi tahto on täytetty eikä sinulla ole minkäänlaista mahdollisuutta muuttaa sitä. Lopeta heti, tai teen rikosilmoituksen ja joudut vaikeuksiin, muista että sinulla on jo rikostausta!”

Staffan Holm hätkähti ja päästi irti asianajajasta. Käännettyään hän huomasi, että muut hautajaisvieraat olivat sanakärhämän kuultuaan kerääntyneet heidän ympärilleen.

”Taivaan vallat!” kauhistuneen näköinen Bertha von Boijen taloudenhoitaja Sirpa Liimatta huudahti ja alkoi hysteerisesti nyyhkyttää vapisten kauttaaltaan.

2

Tuliterä valkoinen BMW i 8 1,5 Roadster kaasutti suomalaisiin oloihin nähden hurjaa vauhtia pitkin Lahden moottoritietä. Mikä olikaan kaasutellessa, sillä kuljettajan takapuolen alla oli todellinen menopeli – huippunopeus oli peräti 250 km/h ja kiihtyvyysskin riittävä vaikuttaviin lähtöihin ja ohituksiin.

Kuski ei näyttänyt piittaavan pätkääkään rajoituksista, sillä nopeutta oli lähes kaksisataa. Hän antoi mennä kuin Kimi Räikkönen konsanaan, hän saattoi jopa unelmoida olevansa formulakuski. Miehen kaikkivaltias ilme sekä raju ylinopeus antoivat ymmärtää, ettei hän välittänyt hiventäkään mistään rajoituksista. Hän oli voimaantunut mies, joka kulki omia polkujaan kuten bootsimies konsanaan ja laati itse omat sääntönsä.

Vaikutelma piti paikkansa, sillä kuljettajan paikalla istui asianajaja Aarto Kärkelä, joka tunnettiin pahanilmanlintuna ja miehenä, joka teki mitä vain saavuttaakseen tavoitteensa. Hänen toimintansa oli jo vuosia herättänyt närästystä sekä asianajajakollegoissa että tuomioistuinlaitoksen tuomareissa, eri asteissa, sillä hänellä ei tuntunut olevan minkäänlaisia moraalisia estoja mihinkään suuntaan. Kaikki oli sallittua, jos vain hänen oma etunsa sitä vaati. Oma suu tuli aina ensin, myös silloin, jos hänen etunsa ja asiakkaan edut joskus menivät ristiin.

Häntä vieroksuttiin juristipiireissä laajasti. Enimmäkseen hänet koettiin kuitenkin vain kiusanhenkenä, sillä mikään erityisen hyvä juristi hän ei ollut, vain häiriötekijä, kuten useat hänen kollegansa asian ilmaisivat. Myös poliisien keskuudessa Aarto Kärkelä oli saavuttanut kyseenalaisen gloorian, ja hänen epätoivoiset puolustusyrityksensä olivat sangen kielteisessä maineessa. Hänen tapansa toimia aiheutti lisätyötä ja vaivaa rikosten tutkinnan yhteydessä, sillä hän yritti keksimällä keksiä monenmoisia, jopa epärehellisiä keinoja saadakseen päämiehelleen vapauttavan tai minimituomion.

Myös siviilijutuissa hän turvautui mitä epätoivoisimpiin yritelmiin ja käytti kaikki mahdollisuudet, joilla pääsi vierittämään syyn kaikille muille paitsi päämiehelleen.

Niinpä hänen asianajotoimistonsa menestyi vain kohtuullisesti, leivän hän juuri ja juuri sai, ja voita leivän päälle. Uusi BMW oli paksu siivu makkaraa voin lisäksi. Mutta sitä hän ei ollut saavuttanut omalla työllään vaan se oli onnenpotkun, itse järjestetyn sellaisen, seurausta. Taloudellisesti hän ei ollut pärjännyt läheskään niin hyvin kuin monet hänen opiskelutovereistaan, ja se oli kova paikka hänelle. Aarto yritti paljon mutta saavutti melko vähän, sillä asiakaskunta harveni harvenemistaan juuri sen vuoksi, että hänen tapansa toimia aiheutti pitkiä oikeudenkäyntejä ja niiden seurauksena suuria asianajolaskuja hänen asiakkailleen. Koska hän ei voinut myöntää olevansa väärässä ja koska hän kokeili kaikkia mahdollisia keinoja, niin useimmiten hän hävisi juttunsa. Siten myös hänen asiakkaansa hävisivät ja joutuivat maksamaan.

Pitkä taivallus opiskeluaajoista Suomen ehkäpä epärehellisimmäksi ja epäonnisimmaksi asianajajaksi oli kestänyt yli kaksikymmentä vuotta. Hän oli ollut osakkaana muutamassa eri asianajotoimistossa, mutta aina hänet oli lähetetty matkoihinsa toimintatapojensa vuoksi. Koska hänellä oli nykyisin oma toimisto, siitä häntä ei niin vain erotettukaan – näin hän ainakin itse ajatteli.

Päijänteen rannalla, muutaman kilometrin päässä Vääksystä Aartolla oli kesäpaikka, ja sinne hän oli nytkin matkalla. Ajomatka hänen kotoaan kesti suurin piirtein puolitoista tuntia, sillä hän asui lähellä Helsingin keskustaa, Ullanlinnassa, jossa hänellä oli oikein mukava, lähes kolmesataaneliöinen asunto.

Aarto kävi mielellään aina silloin tällöin ”mökillä” kuten hän sanoi, vaikka mökki olikin suuremman puoleinen, talviasuttava huvila. Kiinteistön rantoineen ja rakennuksineen hän oli perinyt tädiltä tämän kuoltua, samoin kuin hän oli perinyt myös tädin asunnon sekä kohtuullisen osakesalkun.

Täti, joka ei ollut edes mitään sukua Aartolle, ei ollut koskaan erityisemmin pitänyt Aarto Kärkelästä. Tädin sairastuttua Alzheimeriin Aarto alkoi olla usein nähty vieras tädin luona, ja koska Aarto oli juristi, sukulaiset antoivat hiljaisen hyväksymisensä sille, että Aarto otti asiat hoitaakseen. Hyvin hän ne hoitikin, niin hyvin, että sai lapsettoman tädin jättämään hänelle kaiken omaisuutensa, ja tädin sukulaiset jäivät nuolemaan näppejään. Tädin edesmenneen veljen poika, Staffan Holm oli vakaasti sitä mieltä, että tädin Alzheimerin vuoksi testamentti ei

ollut pätevä vaan se oli täysin Aarto Kärkelän juonima.

Lisäksi syyttämällä veljenpoikaa rikolliseksi, homoksi sekä pedofiiliksi Aarto oli saanut tädin syrjäyttämään tämän kokonaan testamentissaan.

Puolustaakseen saantoaan Aarto kävi suoraan hyökkäykseen. Hän väitti tädin olleen riittävän hyvissä voimissa ja selkein päin, joten testamenttia ei missään nimessä kannattaisi riitauttaa; riitauttaminen johtaisi vain pitkään ja kalliiseen oikeudenkäyntiin. Veljenpoika luopui yrityksestään saada testamentti kumottua mutta valitti Suomen Asianajajaliittoon Aarton toiminnasta, erityisesti siitä, että tämä oli kahminut laittomasti tädin omaisuuden itselleen, vaikka täti oli nimenomaisesti luvannut tehdä omasta veljenpojastaan pääperijän.

Täti lienee vaistonnut Aarton toiminnassa jotakin hämää, mutta ei ollut enää pystynyt epäilyjään varmistamaan, joten Aarto sai haluamansa, osittain myös siksi, että hän oli onnistunut mustamaalamaan veljenpojan Staffan Holmin moraalittomaksi lieroksi.

Tyytyväisenä Aarto nyt kaasutteli kohti lepomajaansa, kuten hän mökkiä toisinaan myös kutsui. Kesä oli parhaimmillaan, ja koko viikonlopuksi oli luvassa aurinkoista hellesäätä. Aarto odotti saavansa seuraansa myös uuden tuttavuuden, jonka oli tavannut muutamaa päivää aiemmin yksityisissä bileissä. Mies oli ulkomaalainen ja puhui sujuvaa englantia, hän oli sanonut nimekseen Salvatore ja olevansa kotoisin Sisiliasta. Aarto tunsu suurta vetoa tuota köriästä kohtaan, kuten hän miestä mielessään kuvaili.

Iltapäivällä Aarto oli saanut Salvatorelta varmistuksen, että tämä tulisi hänen pesäpaikkaansa Vääk-syyn.

Ilokseen hän oli saanut kuulla, että mukanaan tällä olisi hänelle mieluinen yllätys. Mitä se voisi olla, siitä Salvatore oli antanut vain aavistuksen.

Vihjailuista Aarto oli kuitenkin tehnyt sen johtopäätöksen, että tämä toisi mukanaan kaksi nuorta poikaa, joiden kanssa he voisivat viihdyttää itseään ja toisiaan sekä myös mainittuja poikia. Aartoa ei erityisemmin kiinnostanut, keitä nämä nuoret miehenalut olivat, hänelle riitti se, että pojat olivat tarpeeksi nuoria ja uusia alalla. Erityisen mieltynyt hän oli hieman alle 14-vuotiaisiin poikiin, sillä tällöin he olivat juuri puhkeamassa kukkaan. Aikamoisen kokemuksen eri-ikäisistä, sekä nuoremmista että vanhemmista pojista ja miehenaluista Aarto olikin jo ehtinyt hankkia. Kyllä hän tykkäsi aikuisistakin miehistä, mutta nuoruus antoi yleensä taianomaisen lisämausteen seksiin.

Suurelta yleisöltä Aarto oli hyvin pitkään kyennyt salaamaan sekä homoutensa että mieltymyksensä nuoriin poikiin. Erään lapsipornojutun yhteydessä hän oli joutunut tulilinjalle, sillä hänen nimensä ja yhteystietonsa olivat päätyneet juttua tutkivan poliisin tietoon. Hän oli pystynyt selvittämään asianomaiselle poliisille, että hänen nimensä näkyi näissä tietokannoissa vain ammatin vuoksi ja että hän oli mukana yksinomaan asianajajan ominaisuudessa.

Itse hän kuvitteli selviytyneensä poliisin pihdeistä kuivin jaloin. Mutta mainittu poliisi ei ollutkaan kuka hyvänsä. Hän oli Kirmo Vakava, jota ei

niin vaan juksautettukaan. Kirmo oli vakaasti sitä mieltä, että lapsipornojutussa Aarto oli enemmän kuin vain asianajaja. Tämä oli merkitty mies, jonka Kirmo oli kirjannut omiin arkistoihinsa epäiltyinä lapsipornon tekemisestä ja levittämisestä.

Valkoinen BMW jatkoi lentoaan pitkin kuumaa asfalttia, kunnes Lahden jälkeen oli käännyttävä pois moottoritieltä ja siirryttävä kapeammalle valtielle. Aarto sopeutti nopeutensa mutkien mukaisesti ajaen kuitenkin koko ajan reipasta ylinopeutta. Hän katsoi kelloaan. Kotipihaan lähdöstä oli reilu tunti.

”Hyvin ajettu tällä kertaa, nyt vain saunaa lämmitämään ja vieraita odottamaan”, hän myhäili.

Mökin yläpuolella olevalle tasanteelle oli varattu peräti kolme autopaikkaa, kaikki asfaltoituja, ja siihen Aarto pysäköi autonsa. Paikoitusalueelta laskeutui hiekoitettu ja pienten kivien reunustama kuja kohti rantaa. Koivujen takana komeili kaksikerroksinen, tiilirakenteinen huvila. Julkisivu oli Päijänteen puolella, vedenrajaan oli matkaa vain kymmenkunta metriä, ja takasivu oli paikoitusalueen puolella. Alakerrasta suurimman tilan vei olohuone, lisäksi siellä oli keittiö, saunatilat sekä yksi makuuhuone, yläkerrassa makuuhuoneita oli kolme sekä suuri takkatila. Vuolukivitakan eteen oli sisustettu tunnelmallinen oleskelutila sohvineen ja nojatuoleineen.

Rakennus kalustuksineen ja kaikkineen oli ulkoisesti erittäin ei-mökkimäinen, se vaikutti enemmänkin järvisuomalaiselta omakotitalolta, joita Vääkssyissäkin oli satoja. Lisäksi kaikki huonekalut olivat moderneja ja tuliteriä, ostettu varta vasten mökkiä varten.

Kalustusta ei todellakaan oltu haalittu tavanomaiseen kaikki-mitä-muualta-jää-yli-tai-tulee-tarpeettomaksi-viedään-mökille –tyyliin, vaan kaikki oli uudenuutukaista ja upeaa. Tämän vuoksi Aarto koki, että kesähuvila oli hänen toinen kotinsa, sillä sen kalustus muistutti Helsingin asunnon kalustusta.

Poiketen tavanomaisesta kesämökistä sauna oli sähkökiukainen, sillä Aarto ei pitänyt siitä kaikesta touhusta ja tulen huolenpidosta, jota puusaunan lämmittäminen vaati. Sauna oli suuri; lähes parikymmentäneliöisen löylyhuoneen ympäri kiersi pitkät magnoliapuiset lauteet, ainakin kolmemetriset, ja pesutilatkin olivat toistakymmentä neliötä. Lauteilla kelpasi köllötellä ja nauttia lämmöstä. Aarton mieli alkoi jo askarrella siinä, millaiset nautinnot häntä ja hänen uusia tuttavuuksiaan illan kuluessa odottaisivat. Hän käänsi kiukaan virtanappulaa.

”Nyt sauna ehtii hyvin lämmetä, ennen kuin juh-lavieras ystävineen saapuu. Me voimme heti mennä saunomaan, tietysti kaikki yhdessä.”

Aarto halusi illasta tulevan yhden niistä unohtumattomista illoista, joita hän oli mökillään viettänyt lukemattomia sekä nuorempien että vanhempien miesystäviensä kanssa.

Valitettavasti joskus oli käynyt myös niin, että toinen osapuoli ei ollut oikein oivaltanut mitä häneltä odotettiin, ja Aarton oli oivallusta täytynyt auttaa, useimmiten käyttäen alkoholia, joskus jotain vielä vahvempaa apuna. Olohuoneen nurkassa sijaitsevasta baarikaapista Aarto varmisti, että siellä oli riittävästi erilaisia alkoholijuomia.

Hänhän voisi vähän ennakoida tulevaa tilannetta – kuten liikenteessäkin tulee ennakoida – ja sekoitti

hyvän boolin, johon hän käytti eräältä eläinlääkärituttavaltaan saamaansa spriiä sekä tavanomaista appelsiinimehua. Varmuuden vuoksi hän teki boolia parisen litraa ja vei sen kylmiöön odottamaan.

Kärsimättömänä illan hekumaa kiivaasti odotellessaan Aarto käveli edestakaisin olohuoneessa ja laski samalla askeleitaan, kun ei muutakaan keksinyt. Hän alkoi jo olla tympääntynyt, kunnes lopulta kuuli auton kaartavan paikoitustasanteelle. Hän aikoi rynnätä vieraitaan vastaan mutta ajatteli sitten, että näyttäisi tyylikkäämmältä ottaa heidät vastaan paraatipaikalla, olohuoneessa, järven puoleisen terrassin edessä.

Odotuksen kiihkeys alkoi jo vaikuttaa, sen Aarto tuns selvästi, tosin oma osuutensa seisokkiin oli myös nautitulla Viagralla, jota hän yleensä käytti seksihurjasteluissaan. Hän halusi saada paljon ja usein, joten myös käytetyt lääkemäärät olivat rajuja.

”Sinulta menee vielä henki tuon kullisi kanssa, jos et vähennä Viagran käyttöä”, hänen ystävänsä sanoivat. Aarto ei antanut puheiden häiritä vaan jatkoi kuten ennenkin, popsi Viagraa ja harrasti seksiä kiimaisella tahdilla.

Aarto kuuli, kuinka autonovi lyötiin kiinni.

”Heillä on varmasti jano ajomatkan jälkeen”, pälkähti Aarton mielessä, ja hän kipaisi keittiöön hakemaan jääkaapista pari pulloa kylmää olutta ja nosti ne oleskelutilan pöydälle.

Ketään ei näkynyt eikä kuulunut.

”Mitä tämä tarkoittaa?” olohuoneessa vain pyyhe lanteillaan seisova Aarto ihmetteli.

”Mihin helkattiin vieraat jäivät? Eivätkö ne torvet tajua tulla mökkiin sisälle? Pitäkö minun mennä heitä vastaan?”

Aarto alkoi jo olla kärsimätön. Samassa hän kuuli ääntä, aivan kuin saunan ovi olisi auennut. Aarto tarkensi kuuloaan. Saunatiloista kuului hiljaista rapinaa, mutta ovi pysyi suljettuna, eikä ketään näkynyt.

”Salvatore, sinäkö siellä, mitä te vitkastelette, tulkaa tänne, minulla on täällä teille juotavaa!”

Juuri kun Aarto kääntyi mennäkseen etsimään vieraitaan paikoitusalueen puoleinen ulko-ovi räjähti auki valtavalla voimalla. Sisään ryntäsi kaksi naamioitua miestä. Mitään nuoria poikia he eivät olleet vaan raavaita aikuisia miehiä, ainakin 90-kiloisia ja hyvin treenatun näköisiä molemmat. Nopea vilkaisu kertoi Aartolle, että kumpikaan ei vaikuttanut olevan seksuaaliselta suuntautumiseltaan hänen kanssaan samoilla linjoilla.

Lannevaate valahti lattialle. Aarton suusta purkautui räkäisy, aivan kuin ruisrääkän ääni, joka kuitenkin samassa tukahtui, sillä ensimmäinen miehistä oli Aarton kimpussa, tarttui häntä kurkusta ja alkoi kuristaa häntä. Mies osasi asiansa, sillä hän painoi kaulavaltimosta niin tiukasti, että verenkierto Aarton päässä lakkasi. Vain pieni murheen häivähdys siitä, että hän oivalsi jäävänsä ilman seksiä tänään, ehti pilkahtaa hänen mielessään ennen kuin hän menetti tajuntansa.

”Voi saatanan helvetti miten täällä on kuuma. Suu aivan rutikuiva!” Aarto kuuli itsensä huutavan hengen hädässä, ”vettä, vettä! Kuolen kohta janoon. Apua. Apua!”

Hengiltä paahtunut katuala asianajaja löydetään luksushuvilan saunan lauteilta keskiaikaiseen kidutusvälineeseen vangittuna. Hän jättää jälkeensä kymmeniä vihaisia asiakkaita. Todisteet viittaavat testamenttihuijaukseen ja lasten hyväksikäyttöön.

Onko joku uhreista ottanut oikeuden omiin käsiinsä?

Murhamysteeriä tutkiva rikoskomisario Kirmo Vakava törmää jopa hänen kokemuksellaan omituisiin henkirikoksiin, kun todennäköinen murhaaja löydetään surmattuna itsekin.

Kirmon työtä tahdittaa vanhan rockkitaristin hempeä sydän. Hänessä piilevä filosofi herää pohtimaan oikeutta murhaan.

Onko olemassa valioihmisiä, joita moraal säännöt eivät sido?

Voiko yhden ihmisen uhrata, jos sen ansiosta tuhat pelastuu?

